

Diana Bździuch <https://orcid.org/0000-0002-2452-818X>
Akademia Humanistyczno-Ekonomiczna w Łodzi
e-mail: dianabzdz Duch@gmail.com

Analiza językowa współczesnych zaproszeń ślubnych na wybranych przykładach

A linguistic analysis of contemporary wedding invitations based on selected examples

Streszczenie

W obecnych czasach powstają wciąż nowe teksty, które coraz trudniej przyporządkować do określonego gatunku. W tym artykule opisano różne przykłady zaproszeń ślubnych. Współcześnie można zaobserwować coraz większą różnorodność ich postaci. Zaproszenie jako gatunek ma pewien wzorzec, który zależnie od konkretnego tekstu jest poddawany mniejszym lub większym metamorfozom, czyli ma elementy obowiązkowe, bez których nie mogłoby być uważane za zaproszenie, oraz informacje dodatkowe, które mogą się pojawić, ale nie muszą, by treść była czytelna; są one uzależnione od wyboru nadawcy. Stałe składniki są wyrażane za pomocą różnych synonimów i metafor, lecz najważniejsze jest to, aby nie zagubić ich znaczenia; należy pamiętać, że zaproszenie pełni przede wszystkim funkcję informatywną. Obecnie zaproszenia ślubne w znacznej większości przybierają formę pisemną.

Słowa kluczowe: zaproszenie, zaproszenie ślubne, gatunek, forma użytkowa, tekst użytkowy, tekst okolicznościowy

Abstract

Nowadays, new texts are constantly being created, which are becoming increasingly difficult to assign to a specific genre. This article describes various examples of wedding invitations. Nowadays, an increasing variety of their forms can be observed. The invitation, as a genre, has a certain pattern which, depending on the specific text, undergoes greater or lesser metamorphoses, i. e. it has obligatory elements, without which it

could not be considered an invitation, and additional information which may or may not appear for the content to be readable; these depend on the choice of the sender. The fixed components are expressed through various synonyms and metaphors, but the most important thing is not to lose their meaning; it should be remembered that the invitation has primarily an informative function. Nowadays, wedding invitations largely take the written form.

Keywords: invitation, wedding invitation, genre, utilitarian form, utilitarian text, occasional text

Wprowadzenie

Na początku należałoby wspomnieć o Michaiile Bachtinie, który swoją rozprawą o gatunkach mowy przyczynił się w dużej mierze do rozwoju genologii lingwistycznej; językoznawcy do dziś się do niej odwołują, traktując ją jako podstawę swoich rozważań (Grochowski, 2004: 21). „Dzięki Bachtinowi refleksja nad strukturą gatunkową wypowiedzi mogła objąć całe uniwersum mowy, w jego zróżnicowaniu społecznym i funkcjonalnym” (Dobrzyńska, 2004: 54). Ten badacz podzielił gatunki na pierwotne i wtórne. Aleksander Wilkoń zauważył jednak, że w lingwistyce nie każdy tekst można konkretnie przydzielić do jednego, sztywnie ustalonego gatunku (ponieważ język ciągle się zmienia) (Grochowski, 2004: 21). Przyjął on ogólny układ genologiczny: rodzaj – podrodzaj – gatunek – podgatunek – tekst konkretny (Wilkoń, 2004: 15).

W dynamicznie zmieniającym się współczesnym świecie obserwujemy powstawanie wciąż nowych gatunków, ich kontaminacje (Sujkowska-Sobisz, Wyrwas, 2004: 62–63), zapożyczenia składników z innych gatunków. Powstają też, powiązane z gatunkami, różnorakie parateksty, pre-teksty. Jest to spowodowane postępowaniem cywilizacyjnym, szybko rozwijającą się technologią, odkrywaniem nowych wynalazków, zmianami: kulturowymi, historycznymi, socjologicznymi. Ważną rolę odgrywają tutaj media masowe o szerokim zasięgu: prasa, radio, telewizja, internet. Możliwość docierania do wielu bardzo zróżnicowanych odbiorców, na przykład pod względem wieku, jednocześnie poskutkowało tym, że gatunki (i tekstu, i mowy) zaczęły ewoluować. Pojawienie się gazet zaowocowało narodzinami wielu gatunków prasowych, na przykład felietonu, a komputera i internetu – między innymi bloga (Loewe, 2004: 180–186). „Genologia lingwistyczna pozostaje w tej chwili jedną z najbardziej dynamicznie rozwijających się dziedzin językoznawstwa” (Grochowski, 2004: 20).

Cytując Marię Wojtak (2004: 30), „[...] gatunek jest tworem abstrakcyjnym, zbiorem konwencji [...]”, a dopiero konkretne teksty są jego realizacją, w różnym stopniu trzymającą się ustalonych reguł. Wyróżniamy jego *genus proximum* i *differentia specifica*.

Żeby go nazwać, trzeba poznać jego: nadawcę, odbiorcę, sytuację komunikacyjną, intencję, temat, ontologię świata przedstawionego, formę i sposób ujęcia.

Każdy gatunek mowy i pisma ma pewien wzór dopuszczający mniejsze lub większe modyfikacje. Wyróżniamy w nim dwa rodzaje składników: obowiązkowe i nieobowiązkowe. Te pierwsze, jak sama nazwa wskazuje, muszą być w poszczególnym tekście czy wypowiedzi ustnej; brak jakiegokolwiek z nich uniemożliwia zakwalifikowanie przez odbiorcę do danego gatunku jakiejś wypowiedzi tekstowej lub ustnej oraz jej poprawne odczytanie. Te drugie są to informacje dodatkowe, uzależnione od woli czy gustu nadawcy. Tak jest również w wypadku zaproszenia.

Wiele gatunków mowy/pisma bierze swoją nazwę od głównego czasownika, który je tworzy, choć nie zawsze jest to możliwe. Jednak jeśli chodzi o zaproszenie, zasada ta działa: *zapraszać* – *zaproszenie*.

Zaproszenie jako gatunek

Podstawowy wzorzec kompozycyjny zaproszenia obejmuje: nadawcę, akt zaproszenia, adresata, okazję, dane dotyczące uroczystości (Krauz, 2004: 171). „Oprócz składników konstytutywnych [...] pojawiają się w tekstach zaproszeń elementy fakultatywne” (Krauz, 2004: 172). To między innymi opis wydarzenia, jego harmonogram. Dopuszczalne są więc różne adaptacje tego wzorca.

W zaproszeniu¹ wiadomości obowiązkowe to: kto zaprasza, kogo zaprasza, na co zaprasza, gdzie i kiedy odbędzie się dane wydarzenie (zwykle te składniki są wyróżnione inną lub większą czcionką). Nie można w tym miejscu zapomnieć o czasowniku *zapraszać* i jego derywatach, bez których zaproszenie nie ma racji bytu (często wspomniany czasownik „obudowany” jest zwrotami grzecznościowymi i wyrażeniami waloryzującymi). Pozostałe elementy są opcjonalne (Krauz, 2004: 172). Zaproszenia mają określoną funkcję semantyczno-językową zależną od kontekstu, mniej lub bardziej poukładany językowy obraz świata, względnie schematyczną kompozycję, strukturę oraz treść, dzięki którym adresat może je poprawnie zidentyfikować (Krauz, 2004: 171). Ważne jest ustalenie relacji nadawczo-odbiorczej: kto zaprasza kogo. Omawiany gatunek może być krótki i zwięzły lub rozbudowany tekstowo; jego wzorzec jest nieustannie aktualizowany. „Porządek poszczególnych składników i ich przestrzenne usytuowanie na karcie zaproszeniowej mogą być w tekście dowolne [...]” (Krauz, 2004: 172).

W książce Beaty Jarosz *Językowy obraz ślubu* w części dotyczącej zaproszeń ślubnych autorka, za Małgorzatą Marcjanik, sprowadziła treść zaproszeń do formuły: „mówię, że chcę przebywać w jakimś miejscu razem z tobą (i robić coś razem z tobą) + mówię, że chcę coś dla ciebie zrobić, żeby było nam razem dobrze” (Jarosz, 2014a: 145). Czasownik *mówię* możemy zastąpić w tej definicji czasownikiem *piszę* w zależności od tego, czy zaproszenie to wypowiedź ustna, czy pisemna.

Zaproszenie ślubne – definicja

Beata Jarosz tak zdefiniowała zaproszenie ślubne: „mówię to, bo chcę, żebyś wiedział, że chcę, abys uczestniczył w X (i Y), które odbędzie(-ą) się w czasie t_1 (i t_2), w miejscu z_1 (i z_2)”, gdzie $x(t_1, z_1)$ odnosi się do uroczystości zawarcia związku małżeńskiego, zaś $y(t_2, z_2)$ to przyjęcie weselne (Jarosz, 2010: 128). Podobnie jak wcześniej, *mówię* można zamienić na *piszę*, co obecnie jest coraz częstsze. Ceremonia zaślubin powinna powodować

¹ Te informacje obligatoryjne są dla każdego zaproszenia, choć w tym artykule opisywane są tylko zaproszenia ślubne.

pozytywne emocje zarówno u pary młodej, jak i u gości, na przykład szczęście, radość, ale mogą się pojawić również te negatywne, takie jak stres, strach. Często odczuwane jest też wzruszenie.

Teksty zaproszeń ślubnych, których głównym zadaniem jest zawiadomić o ślubie/przekazać prośbę o przybycie na ślub, obecne w kulturze polskiej, jak teksty innych form użytkowych, z czasem uległy widocznej zmianie. Dziś są one bardziej wyszukane, pomysłowe, niejednokrotnie rymowane, uzależnione od kreatywności przyszłych nowożeńców. Opisywane teksty okolicznościowe, podobnie do innych wzorców gatunkowych, muszą zawierać pewne podstawowe informacje. Brak którejkolwiek z nich w zaproszeniu spowodowałby, że nie mogłoby ono funkcjonować jako zaproszenie i byłoby po prostu nieczytelne.

Zaproszenia ślubne to „rodzaj wypowiedzi będący bez wątpienia werbalnym działaniem grzecznościowym, a przy tym wyrażającym emocje nadawcy, dla którego zapraszana osoba jest zazwyczaj bliska” (Jarosz, 2014a: 146). Aktualnie są to jednak głównie teksty, a więc gatunek w realizacji pisemnej (akt pośredni) (Jarosz, 2010: 122)², istniejący samodzielnie, ale nieautonomiczny, ponieważ nie istnieje bez określonej sytuacji komunikacyjnej. Zaproszenia ślubne dość szybko się dezaktualizują, mają za zadanie przekazać ustalony komunikat, czyli powiadomić o ślubie (Krauz, 2004: 176). Najczęściej osobom zapraszanym przekazują je narzeczeni, ewentualnie ich rodzice; oczywiście, mogą także do niego dołączyć zaproszenie ustne (akt bezpośredni). Kiedy zaproszenie adresowane jest do dalszej rodziny albo znajomych, na przykład mieszkających za granicą, wtedy nadanie i dekodowanie przekazu nie jest już w tym samym czasie, konieczne jest zaangażowanie pośrednika – poczty (Jarosz, 2010: 122). Zwykle zaproszenia zawierają tekst drukowany, lecz zdarzają się i takie, gdzie niektóre informacje zapisane są ręcznie. „Oprócz zawiadomienia o danym zdarzeniu inicjują dłuższe sytuacje komunikacyjne” (Krauz, 2004: 170).

Zaproszenie, również ślubne, to gatunek heterogeniczny (Krauz, 2004: 176). Współczesne przykłady tych form okolicznościowych mogą przybierać postać i posiadać elementy różnych gatunków nawet w jednym tekście, na przykład zawiadomienia, listu, ogłoszenia, lub tych nieoczywistych, na przykład wyroku sądowego, ballady; uzależnione jest to od pomysłowości nadawcy. „O tożsamości gatunku decyduje przede wszystkim intencja mówiącego³” (Krauz, 2004: 177), pomimo że będzie zawierać w sobie składniki i cechy innego wzorca gatunkowego, ponieważ „[...] o tożsamości generycznej tekstu decyduje zachowanie głównego celu retorycznego, a nie czysto językowy kształt wypowiedzi” (Grochowski, 2004: 22).

Ta forma użytkowa jest też eklektyczna stylistycznie: może być wyrażona za pomocą słownictwa potocznego, specjalistycznego, poetyckiego, religijnego, staropolskiego (Jarosz, 2014a: 148). W prawidłowym jej odczytaniu znów pomagają odbiorcy intencja

² Dawniej zaproszenia na ślub były formułowane ustnie (oracja zaprosinowa) przez określone osoby o odpowiednim czasie. Forma pisemna jest bardziej oficjalna, sygnalizuje niecodzienne wydarzenie.

³ Lub piszącego.

nadawcy wyrażona czasownikiem *zapraszać*. W zaproszeniu ślubnym nadawca⁴ prosi odbiorcę o przybycie na ślub i wesele.

Szata graficzna, która również jest istotna w zaproszeniach na ślub, jest najprzeróżniejsza. Dopuszczalnych jest wiele dekoracji: chyba wszystkie kolory i mnóstwo grafik, na przykład kwiaty, gołębie, serca, balony, fotografie przyszłej młodej pary; może to być zarówno zwykła, jak i rozkładana kartka, na przykład ozdobnego papieru, o dowolnym kształcie, zapakowana w kopertę lub nie, z różnymi ozdobami, takimi jak kokardki, koraliki, brokat, cyrkonie, wstążki. Na zaproszeniu może nie być żadnego tekstu, lecz zwykle widnieje na nim napis *Zaproszenie na ślub* lub *Zaproszenie*, opcjonalnie są to także imiona przyszłych państwa młodych oraz data uroczystości.

Analiza językowa wybranych przykładów

Spójrzmy na ten przykład:

W imieniu rodziców oraz własnym
[imię i nazwisko panny młodej + imię i nazwisko pana młodego]
serdecznie zapraszają
Sz.P. [imiona i nazwisko zapraszanych gości]
na uroczystość zawarcia związku małżeńskiego [data, godzina i miejsce],
a po ceremonii zaślubin na przyjęcie weselne [miejsce]
Prosimy o potwierdzenie przybycia do dnia [data]
[numery kontaktowe]⁵

Jak możemy zauważyć, obligatoryjne informacje zostały otoczone dość stałymi formami frazeologicznymi, bez większego ubarwiania treści. Nadawca zaproszenia ślubnego zawsze jest w liczbie mnogiej: może to być tylko przyszła młoda para lub ona wspólnie z rodzicami. Przed wskazaniem, kto zaprasza, pojawiła się formuła *w imieniu rodziców oraz własnym*; czasem może dojść do zamiany miejsc jej składników (*w imieniu własnym oraz rodziców*). Ta informacja może być również podana po imionach i nazwiskach przyszłych nowożeńców:

[imię i nazwisko panny młodej + imię i nazwisko pana młodego]
w imieniu Rodziców i własnym
zapraszają
Sz.P. [imiona i nazwisko osób zapraszanych]

Zamiast formuły *w imieniu rodziców i własnym* spotkać można wyrażenie *wraz z rodzicami*. Imiona i nazwiska przyszłych nowożeńców wyróżniają się na tle całego tekstu,

⁴ Obecnie są to głównie przyszła para młoda oraz jej rodzice.

⁵ Tekst z tego przykładu, podobnie jak z pozostałych, pochodzi z zaproszenia ślubnego ze zbiorów własnych.

są większe, zapisane inną czcionką, czasem innym kolorem. Bywa i tak, że inną czcionką wpisane są także imiona i nazwiska osób zapraszanych oraz data i miejsce uroczystości. Często wyraz *Rodzice*, jak i zaimki oraz zwroty dotyczące gości pisane są w zaproszeniu od wielkiej litery.

Kolejna względnie stała forma frazeologiczna pojawia się pomiędzy tym, kto zaprasza, a tym, kogo zaprasza. Chodzi o zestawienie *serdecznie zapraszają*, choć również w jego wypadku dopuszczalne są modyfikacje. Czasownik *zapraszać* występuje w pierwszej lub trzeciej osobie liczby mnogiej zawsze w czasie teraźniejszym albo jest bezokolicznikiem i stanowi część zwrotu grzecznościowego; dopuszczalne są także jego synonimy:

mają zaszczyt zawiadomić
o ceremonii zawarcia związku małżeńskiego,
która odbędzie się [data, godzina i miejsce]

mają zaszczyt zaprosić
na uroczystość zaślubin, która odbędzie się [data, godzina i miejsce]

mają zaszczyt zaprosić
na uroczystość zawarcia Sakramentu Małżeństwa,
która odbędzie się [data, godzina i miejsce]

Informacja o dacie uroczystości poprzedzona jest dopełniaczem *dnia* lub miejscownikiem *w dniu* i wcale nie musi kończyć zaproszenia; niekiedy ona, godzina i miejsce (z dokładnym adresem) są w części inicjalnej. Jeśli chodzi o miejsce zaślubin, może być to na przykład kościół, jeśli ślub jest kościelny, albo urząd stanu cywilnego w przypadku ślubu cywilnego.

Kategoria czasu jest istotna w takich zaproszeniach na przykład przez określenie ślubu jako *doniosłej chwili*. Deklaracja złożenia przysięgi małżeńskiej jest punktem kulminacyjnym całej uroczystości i jest *ważnym momentem*. W zaproszeniu ślubnym mogą być wymienione poszczególne etapy związane z zawarciem małżeństwa: *zaręczyny – narzeczeństwo – zaślubiny – wesele* lub *poczęstunek – noc poślubna – poprawiny*. Wszystko zależy od pomysłowości osób tworzących zaproszenie (Jarosz, 2014a: 150). Wymienione mogą być też: *zapraszanie gości, błogosławieństwo przedślubne, zaloty, kończący się stan wolny/związek nieformalny*, a przyczyną zawarcia związku małżeńskiego jest *miłość, spełnienie prośby kogoś bliskiego* (Jarosz, 2014a: 150–151). Konsekwencją tych wszystkich wydarzeń jest zmiana stanu cywilnego i oficjalne założenie rodziny, co może sugerować pojawienie się w przyszłości potomstwa i długie (dozgonne) wspólne życie.

Zaproszenie ślubne adresowane jest do konkretnego odbiorcy/odbiorców, co skraca dystans między nim/nimi a nadawcą. Uczestnicy tej uroczystości mogą być także ogólnikowo wspomniani w zaproszeniu: kapłan lub urzędnik, rodzina (rodzice, dziadkowie itd.), świadkowie, przyjaciele, znajomi. Określenie odbiorcy musi mieć charakter oficjalny (imię i nazwisko); występują tutaj zwroty grzecznościowe, które, na przykład skrót *Sz.P.* przed imieniem i nazwiskiem gościa/gości, rozszyfrowujemy w zależności od tego,

kogo on dotyczy: jeśli jedno zaproszenie jest wystosowane do kilku osób, wtedy czytamy *Szanownych Państwa*, jeżeli dotyczy mężczyzny *Szanownego Pana*, natomiast jeśli kobiety – *Szanowną Panią*. Zwroty te podkreślają rangę okazji i między innymi to one zwracają uwagę na doniosłość i wyjątkowość wydarzenia, co sugeruje elegancki ubiór (w zaproszeniu może być informacja o *dress code* dla gości, na przykład jakie mają być ich kreacje, w jakim kolorze). Czasami do imienia/imion i nazwiska gościa/gości dołączone są wyrażenia *z osobą towarzyszącą* (może być zapisane skrótem) lub *wraz z rodziną* [wraz z (imiona) dziećmi]. Niedopuszczalne jest natomiast zdrabnianie imion przyszłej pary młodej oraz gości⁶ czy stosowanie pseudonimów. „Dystansem językowym nazwiemy zawarty w warstwie słownej stosunek (relację) nadawcy do odbiorcy [...]” (Pałucka-Czerniak, 2004: 442).

Zaproszenie na przyjęcie weselne zwykle umiejscowione jest bezpośrednio po zaproszeniu na ślub, czasem nawet w tym samym zdaniu, ale może dzielić je również odstęp. Miejsca wesela zarówno w wypadku ślubu kościelnego, jak i cywilnego mogą być podobne, na przykład restauracja albo dom weselny, i także muszą być podane wraz z dokładnym adresem. Podczas zabawy goście mogą zwykle, choć nie zawsze, spodziewać się w różnych ilościach rozmaitych potraw, napojów (też alkoholu), muzyki, możliwości tańca, zabaw weselnych czy innych atrakcji:

Zapraszamy serdecznie Szanownych Państwa
na przyjęcie weselne, które odbędzie się [miejsce]

Po uroczystości serdecznie zapraszamy
na przyjęcie weselne, które odbędzie się [miejsce]

Po uroczystości zaślubin miło nam będzie gościć Państwa
na przyjęciu [miejsce]

Informacje odnośnie do tego, czego zaproszenie dotyczy i kiedy oraz gdzie dana uroczystość się odbędzie, są obowiązkowe, jednak *zawarcie związku małżeńskiego, ceremonia zaślubin czy przyjęcie weselne* obecnie zastępowane są najróżniejszymi synonimami oraz metaforami, czasem wręcz poetyckimi. „Leksem ślub jest rzeczownikiem niezwykle łączliwym i stanowi komponent wielu związków frazeologicznych i kolokacji (Jarosz, 2014b: 64). Posiada on wiele synonimów, hiperonimów i hiponimów łączących się z przymiotnikami; może być wyrażony również za pomocą metafor. Określany jest na przykład jako *najpiękniejszy, uroczysty dzień*.”

W tekstach zaproszeń ślubnych wymienione mogą być także atrybuty tego obrzędu, na przykład obrączki, welon i wyjątkowe, specjalnie na tę okazję dobrane stroje młodej pary.

Istotnym składnikiem opisywanej formy użytkowej jest informacja o potwierdzeniu przybycia pojawiająca się zawsze na dole zaproszenia wraz z numerami kontaktowymi.

⁶ Wyjątek stanowiąc mogą małe dzieci.

Jak wspomniałam wcześniej, w zaproszeniach, także ślubnych, mogą funkcjonować obok siebie różne style. „Oficjalność treści wiąże się z niecodziennością celu wypowiedzi i związanego z nią uroczystego charakteru planowanego spotkania. Dążność do indywidualizacji konkretnych aktów oraz chęć intensyfikowania barwy stylistycznej stałych składników wzorca przez bogacenie określeń i liczby wykładników prowadzą do tego, że ten sam cel bywa różnie formułowany” (Krauz, 2004: 174).

Przejawem stylu artystycznego jest częste dodawanie do tekstów zaproszeń różnorodnych cytatów, na przykład o miłości, z poezji, aforyzmów:

*A ja Cię pragnę mieć na co dzień
I usta swe w Twe usta wtapiać.
Cieszyć się z Tobą i razem smuć
I do wspólnego domu wracać...*
ks. Jan Twardowski

*Prawdziwa miłość nie wyczerpuje się nigdy. Im więcej dajesz,
tym więcej ci jej zostanie.*
Antoine de Saint-Exupéry

*Nie wystarczy pokochać,
Trzeba jeszcze umieć
Wziąć tę miłość w ręce
I przenieść ją przez całe życie.*
Auguste Bekannte

Elementy stylu artystycznego wskazują, iż zaproszenie ślubne, jak każde inne, choć posiada przede wszystkim funkcję informatywną, obok pragmatycznej, coraz częściej pełni też funkcję ekspresywną. „Zaproszenie realizuje fatychną funkcję wypowiedzi, służącą nawiązaniu i podtrzymaniu kontaktu między nadawcą i odbiorcą, charakterystyczną dla większości aktów etykietałnych” (Krauz, 2004: 170). Zaproszenia na ślub mogą przejawiać również perswazję. Nadawca „oczekuje [...] od adresata podjęcia określonej aktywności, ale mimo wszystko pozostawia mu wybór” (Jarosz, 2014a: 146).

Niektórzy przyszli nowożeńcy dodają do tekstu zaproszenia informację na temat preferowanych prezentów. Może to być lista (wtedy to wyliczenie pewnej liczby upominków) lub wierszyk, rymowanka (dotyczy jednego typu подарunku; czasami jest to zaprezentowane w formie grafiki; najczęściej są to kupony totolotka, pieniądze, alkohol, słodycze, ale też książki, maskotki czy karma dla zwierząt):

Szanowny Gościu,
zamiast na kwiaty pieniążki wydawać
prosimy o wino lub totka, to lepiej dostawać ;-)

Istnieje zwyczaj przychodzenia z bukietami,
lecz my słodczy jesteście smakoszami,
więc jeśli macie ochotę podarować nam kwiatki,
przynieście zamiast nich wino lub czekoladki.

W liczbach szczęścia próbować chcemy
Dlatego z kwiatów rezygnujemy.
Więc Miły Gościu – zamień te lilie, róże, stokrotki
Na trafne kupony – Duże Lotki.

Do niektórych zaproszeń ślubnych dołączona jest także osobna karteczka z zaproszeniem na poprawiny. Wtedy widnieje na niej ich data i miejsce (zwykle to samo, gdzie odbywało się przyjęcie weselne):

Zapraszamy na poprawiny, które odbędą się [data, godzina i miejsce]

Aby podziękować za przybycie na nasze zaślubiny,
Pragniemy zaprosić na poprawiny [data, godzina i miejsce]

Kończąc, zaprezentuję przykład „kreatywnego” zaproszenia na ślub (stylizowanego na afisz teatralny):

Teatr Umyślnie Straconej Wolności zaprasza
Sz.P. [imiona i nazwisko osób zapraszanych]
Na przedstawienie pod tytułem: „A potem żyli długo i szczęśliwie”
Adaptacja sztuki przez życie napisanej w 3 Aktach.
Premiera: [data]
W rolach głównych:
Panna Młoda: [imię i nazwisko]
Pan Młody: [imię i nazwisko]
W pozostałych rolach udział biorą:
Ksiądz, Świadkowie, Rodzice, Goście i Gapie
AKT I „Dla Duszy” Ślub Kościelny [data, godzina i miejsce]
AKT II „Dla Ciała” Przyjęcie weselne [miejsce]
AKT III „Noc Poślubna” – Bez udziału widowni

Podsumowanie

Jak można wywnioskować, zaproszenia ślubne to gatunek dość skonwencjonalizowany i posiadający kilka względnie stałych, powtarzających się form frazeologicznych. Ich autorem może być każdy człowiek: przeważnie przyszli państwo młodzi, ale nie zawsze tylko oni. Zwykle ludzie wzorują się na tekstach innych zaproszeń ślubnych

lub korzystają z gotowych szablonów (takie zachowania sprzyjają ciągłemu stosowaniu utartych formuł i schematów, co skutkuje ich banalizacją). Na szczęście coraz częściej teksty zaproszeń ślubnych są oryginalne, lecz zawsze należy pamiętać o ich głównym „trzonie”. Innowacyjność jest wskazana i może odnosić się do treści zawartej pomiędzy najistotniejszymi informacjami. Nie należy jednak zapominać o głównej intencji, by nie zatrzeć jej znaczeniowo.

Bibliografia

- Dobrzyńska T. (2004), *Międzystylowe pożyczki gatunkowe jako źródło odnowy poetyki w czasach przełomów*, [w:] D. Ostaszewska (red.), *Gatunki mowy i ich ewolucja. T. 2. Tekst a gatunek*, Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, s. 53–61.
- Grochowski G. (2004), *Czy istnieje tekst poza gatunkiem?*, [w:] D. Ostaszewska (red.), *Gatunki mowy i ich ewolucja. T. 2. Tekst a gatunek*, Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, s. 20–28.
- Jarosz B. (2010), *Kompozycja zaproszenia ślubnego*, „Białostockie Archiwum Językowe”, nr 10, s. 121–132.
- Jarosz B. (2014a), *Zaproszenia ślubne*, [w:] B. Jarosz, *Językowy obraz ślubu*, Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, s. 145–156.
- Jarosz B. (2014b), *Związki wyrazowe*, [w:] B. Jarosz, *Językowy obraz ślubu*, Lublin: Wydawnictwo Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej, s. 64–69.
- Krauz M. (2004), *Tekst zaproszenia: wzorzec gatunkowy i jego przeobrażenia*, [w:] D. Ostaszewska (red.), *Gatunki mowy i ich ewolucja. T. 2. Tekst a gatunek*, Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, s. 169–179.
- Loewe I. (2004), *Parateksty, pre-teksty czy możliwe paragatunki?*, [w:] D. Ostaszewska (red.), *Gatunki mowy i ich ewolucja. T. 2. Tekst a gatunek*, Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, s. 180–188.
- Pałucka-Czerniak I. (2004), *Dystans jako kategoria komunikatywna w zachowaniu językowym – próba klasyfikacji*, [w:] D. Ostaszewska (red.), *Gatunki mowy i ich ewolucja. T. 2. Tekst a gatunek*, Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, s. 439–448.
- Sujkowska-Sobisz K., Wyrwas K. (2004), *Dwa typy kontaminacji gatunkowych*, [w:] D. Ostaszewska (red.), *Gatunki mowy i ich ewolucja. T. 2. Tekst a gatunek*, Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, s. 62–72.
- Wilkoń A. (2004), *Ponadgatunkowe typy wypowiedzi*, [w:] D. Ostaszewska (red.), *Gatunki mowy i ich ewolucja. T. 2. Tekst a gatunek*, Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, s. 15–19.
- Wojtak M. (2004), *Wzorce gatunkowe wypowiedzi a realizacje tekstowe*, [w:] D. Ostaszewska (red.), *Gatunki mowy i ich ewolucja. T. 2. Tekst a gatunek*, Katowice: Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, s. 29–39.